

GJYKATA SUPREME E KOSOVËS

PA-II-KZ-5/2014

01 tetor 2014

Në Emër të Popullit

GJYKATA SUPREME E KOSOVËS, me Trupin gjykues të përbërë nga Gjyqtarja e Gjykatës Supreme, Nesrin Lushta, Kryetare e trupit gjykues, Gjyqtarja e EULEX-it, Esma Erterzi, Gjyqtare raportuese, Gjyqtari i EULEX-it, Willem Brouwer, anëtar i Trupit gjykues, me pjesëmarrjen e këshilltarit ligjor të EULEX-it, Adnan Isufit, duke vepruar si zyrtar regjistruar, në çështjen penale kundër të pandehurve:

J. D., emri i babait, X, emri i nënës, X, i lindur më X, në X, Komuna X, banor i X, Komuna X, X, i diplomuar në shkollën teknike, nuk ka të dhëna penale, i akuzuar për pretendimin të ketë kryer veprat penale të **Krimeve të luftës kundër popullatës civile**, në pajtim me nenet 22 dhe 142, të Kodit Penal të Republikës Socialiste Federative të Jugosllavisë (KPRSFJ), e cila aktualisht penalizohet sipas neneve 31 dhe 153 të Kodit Penal të Republikës së Kosovës (KPRK) dhe të **Mbajtjes në pronësi, në kontroll, në posedim ose në shfrytëzim të paautorizuar të armëve**, në pajtim me nenin 328, të Kodit të Përkohshëm Penal të Republikës së Kosovës (KPPK) e cila aktualisht është e dënueshme sipas nenit 374, të KPK-së.

Gj. B., emri i babait, X, emri i nënës, X, i lindur më X, në X, Komuna X, X, banor i X, aktualisht në pension, nuk ka të dhëna penale, i akuzuar për pretendimin të ketë kryer veprat penale të **Krimeve të luftës kundër popullatës civile**, në pajtim me nenet 22 dhe 142, të Kodit Penal të Republikës Socialiste Federative të Jugosllavisë (KPRSFJ), e cila aktualisht penalizohet sipas neneve 31 dhe 153 të Kodit Penal të Republikës së Kosovës (KPRK) dhe të **Mbajtjes në pronësi, në kontroll, në posedim ose në shfrytëzim të paautorizuar të armëve**, në pajtim me nenin 328, të Kodit të Përkohshëm Penal të Republikës së Kosovës (KPPK) e cila aktualisht është e dënueshme sipas nenit 374, të KPK-së.

Duke vepruar sipas Ankesës së avokatit mbrojtës, L. P., data, 07 korrik 2014, e ngritur në emër të të pandehurit J. D., dhe Ankesës së avokatit mbrojtës, M. B., data 09 korrik 2014, e ngritur në emër të të pandehurit Gj. B., kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit PaKr 503/13, data, 27 maj 2014.

Duke e konsideruar Mendimin e Zyrës së Prokurorit të Shtetit të Republikës së Kosovës, data, 23 korrik 2014,

pas mbajtjes së seancës publike, më 30 shtator 2014, me të gjitha palët të informuara dhe të ftuara me kohë (pala e dëmtuar ishte informuar në mënyrë elektronike por nuk kishte mundësi që të marr pjesë për shkak se ishte jashtë vendit), me praninë e Prokurores, Jaroslava Novotna, të të pandehurve dhe avokatëve mbrojtës, Z. P., në emër të J. D., dhe Z. B., në emër të D. B.

Duke e filluar shqyrtimin më 30 shtator dhe votimin më 01 tetor 2014, në pajtim me nenin 398, në lidhje me nenin 407, të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës (KPPK), Gjykata Supreme e Kosovës nxjerr sikurse më poshtë:

AKTGJYKIM

Ankesa e avokatit mbrojtës, L. P., data, 07 korrik 2014, e ngritur në emër të të pandehurit, J. D., dhe ankesa e avokatit mbrojtës, M. B., data, 09 korrik 2014, e ngritur në emër të të pandehurit, Gj. B. kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, PaKr 503/13, data, 27 maj 2014, janë të bazuara.

Aktgjykimi i ankimuar i Gjykatës së Apelit, PaKr 503/13, data, 27 maj 2014, lidhur me veprën penale të Krimeve të luftës mbi popullatën civile, në pajtim me nenet 22 dhe 142, të Kodit Penal të Republikës Socialiste Federative të Jugosllavisë (KPRSFJ), e cila aktualisht penalizohet sipas neneve 31 dhe 153 të Kodit penal të Republikës së Kosovës (KPRK), është modifikuar në mënyrën që Aktgjykimi i Gjykatës Themelore në Mitrovicë, P 13/2013, data, 17 prill 2013 është konfirmuar dhe të pandehurit J. D. dhe Gj. B. janë liruar nga veprimet penale të Krimeve të luftës mbi popullatën civile, në pajtim me nenet 22 dhe 142, të Kodit Penal të Republikës Socialiste Federative të Jugosllavisë (KPRSFJ). Pjesa e mbetur e Aktgjykimit të ankimuar nuk i është nënshtruar rishikimit.

ARSYETIM

I. Historiku Procedural

Më 12 nëntor 2012, Zyra e Prokurorisë Speciale e Republikës së Kosovës ngriti Aktakuzën PPS nr. 89/2012 kundër të akuzuarve J. D. dhe Gj. B. në, atëherë, Gjykatën e Qarkut në Mitrovicë, e cila ishte ndryshuar me datën 30 nëntor 2012, me Aktvendimin e Gjykatës.

Prokuroria pretendon se i pandehuri, J. D., në cilësinë e zyrtarit të policisë serbe ka dhunuar V. K., një femër civile shqiptare nga Kosova. Ai ishte i armatosur me pushkë, e rrëmbeu atë nga shtëpia e saj, e dërgojë viktimën në një vend të panjohur, afër X, dhe e detyrojë atë, duke e kërcënuar me thikë, që të ketë lloje të ndryshme të marrëdhënieve seksuale kundër vullnetit të saj, brenda veturës së tij. Më tej, Prokuroria ka akuzuar të pandehurin J. D. me pretendimin se ka zotëruar pa autorizim të vlefshëm armët, të gjetura gjatë bastisjes në banesën e tij.

Prokurori gjithashtu ka argumentuar në Aktakuzë se i pandehuri i dytë, Gj. B., i cili kishte pasur armë me veti, e dërgojë viktimën në një shtëpi të pa kryer në X, e hodhi viktimën në dysHEME dhe e detyrojë atë që të ketë marrëdhënie seksuale pa dëshirën e saj. Prokuroria ka akuzuar të pandehurin, Gj. B. për zotërim pa autorizim të vlefshëm gjithashtu.

Më 05 shkurt 2013, Gjykata Themelore në Mitrovicë nxori Vendimin mbi refuzimin e Kërkesës së avokatit mbrojtës për hedhjen poshtë të Aktakuzës dhe kundërshtimeve të mbrojtjes mbi pranueshmërinë e dëshmive. Ky Vendim ishte pohuar nga Vendimi i Gjykatës së Apelit, e datës 06 mars 2013. Shqyrtimi kryesor është mbajtur në mes të 04 dhe 15 prillit 2013.

Më 17 prill 2013, Gjykata Themelore në Mitrovicë ka shpallur Aktgjykimin.

I pandehuri, J. D. ishte liruar nga të gjitha akuzat e Aktakuzës.

I pandehuri, Gj. B. ishte liruar nga dy akuza të Krimeve të luftës mbi popullatën civile (dhunim), në pajtim me nenet 22 dhe 142, të Kodit Penal të Republikës Socialiste Federative të Jugosllavisë (KPRSFJ). Sido që të jetë, ai është shpallur fajtor për veprën penale të Mbajtjes në pronësi, në kontroll, në posedim ose në shfrytëzim të paautorizuar të armëve, në pajtim me nenin 328 (aktualisht e dënueshme sipas nenit 374, të KPK-së) dhe është dënuar me 1 vit dhe 6 muaj burgim. Dënimi ishte pezulluar për një periudhë të verifikimit prej 2 viteve. I akuzuari B. ishte urdhëruar që të paguajë 100 euro si pjesë e shpenzimeve dhe u lirua nga obligimi që të paguajë pjesën e mbetur të shpenzimeve.

Më 31 tetor 2013, Prokurorët e PSRK-së kanë parashtruar Ankesën e përbashkët duke propozuar që Aktgjykimi i Gjykatës së Shkallës së Parë të ndryshohet dhe J. D. dhe D. B. të dënohen për veprën penale të Krimeve të luftës kundër popullatës civile apo në mënyrë alternative çështja të kthehet për rigjykim në Gjykatën e Shkallës së Parë. Ankuesit kanë pohuar se Trupi gjykues ka themeluar situatën faktike në mënyrë të gabuar dhe jo të plotë dhe Aktgjykimi i kundërshtuar është arritur me anën e shkeljes esenciale të dispozitave të procedurës penale.

Avokati mbrojtës i të pandehurit, J. D. ka ngritur përgjigjen në Ankesë, data, 15 nëntor 2013, duke propozuar refuzimin e Ankesës së Prokurorit si të pabazë dhe të e konfirmojë Aktgjykimin e kundërshtuar të Gjykatës Themelore në pjesën që kishte të bënte me të pandehurin, J. D.

Avokati mbrojtës i të pandehurit, J. D. ka ngritur përgjigjen në Ankesën e prokurorëve 2013, duke propozuar refuzimin e Ankesës së Prokurorit në pjesën që ka të bëjë me D. B. si të pabazë dhe të e konfirmojë Aktgjykimin e Gjykatës së Shkallës së Parë. Në anën tjetër, ka parashtruar një Ankesë në emër të të pandehurit, D. B., data, 29 tetor 2013, duke propozuar që akuzat kundër klientit të tij të hedhen poshtë për shkak të ardhjes në fuqi të Ligjit mbi Amnistinë. Prandaj, procedurat penale kundër klientit të tij që të përfundojnë. Ai gjithashtu ka kërkuar që shpenzimet e procedurave penale në lidhje me D. B. të mbulohen nga fondet publike.

Prokurori publik i Apelit ka kërkuar nga Gjykata e Apelit që të lejojë Ankesën e Prokurorëve special dhe të e ndryshojnë Aktgjykimin e sfiduar sikurse është propozuar nga ata që të e anulojnë këtë pjesë të Aktgjyimit dhe të e kthejnë rastin për rigjykim. Ai më tej ka propozuar që të refuzohet ankesa e avokatit mbrojtës të të pandehurit, D. B., përveç se në lidhje me dënimin, që duhet të anulohet bazuar në Ligjin mbi Amnistinë. Arma e gjetur dhe karikatori do të konfiskohen.

Më 27 maj 2014, Gjykata e Apelit mori Aktgjykimin e saj.

Ankesat e Prokurorit special dhe ankesa e avokatit mbrojtës, M. B., në emër të të pandehurit, Gj. B. ishin lejuar pjesërisht.

Aktgjykimi i ankimuar i Gjykatës Themelore të Mitrovicës, në rastin me numër P 13/2013, data, 17 prill ishte modifikuar duke e zbatuar Ligjin mbi Amnistinë, Aktakuza ishte hedhur poshtë në pjesën ku i pandehuri, Gj. B. ishte akuzuar me Mbajtje në pronësi, në kontroll, në posedim ose në shfrytëzim të paautorizuar të armëve, në pajtim me nenin 328, (2), të KPK-së (tani neni 374, i KPRK), deri sa lirimi i të dy të pandehurve nga vepra penale për Krime të luftës kundër popullatës civile, në pajtim me nenin 142, të Kodit Penal të Republikës Socialiste Federative të Jugosllavisë (KPRSFJ), ishte anuluar dhe që të dy ishin dënuar për veprën penale të Krimeve të luftës kundër civilëve, sipas nenit 142, të KPRSFJ-së (tani neni 153, i KPRK).

Bazuar në dispozitat në dobi të të pandehurve dhe marrja parasysh e të dyjave, rrethanave lehtësuese dhe rënduese, Gjykata e Apelit ka vendosur që i pandehuri, J. D. ishte dënuar me 12 vite burgim, ndërsa i pandehuri, Gj. B., ishte dënuar me 10 vite burgim. Aktgjykimi i sfiduar i Gjykatës së Shkallës së parë ishte konfirmuar në pjesët e mbetura.

Të pandehurit, J. D. dhe Gj. B. ishin urdhëruar që të dy të i kthejnë 250 (dyqind e pesëdhjetë) euro si pjesë e shpenzimeve të procedurave penale.

Më 07 korrik 2014, avokati mbrojtës, L. P., në emër të të pandehurit, J. D., respektivisht më 09 korrik 2014, avokati mbrojtës, M. B., në emër të të pandehurit, Gj. B. ngritën ankesat e tyre kundër Aktgjyimit të Gjykatës së Apelit, PaKR 503, data, 27 maj 2014.

Më 23 korrik 2014, Zyra e Prokurorisë së Shtetit të Kosovës dorëzojë përgjigjen e tyre duke kërkuar nga Gjykata Supreme e Kosovës që të hedhin poshtë ankesat e avokatëve mbrojtës si të pabaza dhe të e konfirmojnë Aktgjykimin e konfirmuar.

Duke e mbajtur seancën publike më 30 shtator 2014, dhe pas shqyrtimit dhe votimit me datën 30 shtator dhe më 01 tetor 2014, në pajtim me nenin 403, paragrafin 2, të KPK-së, Gjykata Supreme e Kosovës nxori Aktvendimin mbi lirimin e menjëhershëm të të pandehurve nga paraburgimi.

II. Përmbajtja e ankesave

Avokati mbrojtës, L. P. sfidoi Aktgjykimin e ankimuar të Gjykatës së Apelit mbi bazat e:

- Shkeljeve Esenciale të dispozitave të procedurës penale,
- Shkeljes esenciale të ligjit penal,
- Vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, vendimit mbi dënimin mbi shpenzimet për procedurat penale.

Z. P., argumenton shkeljen e nenit 384, paragrafit 2.1 ta KPPK-së , se arsyet mbi faktet vendimtare të dhëna në Aktgjykimin e ankimuar janë tërësisht të paqarta - në lidhje me një numër pyetjesh që kanë të bëjnë me thelbin e rastit, sikurse numri i dhunuesve, mënyra se si ajo ishte dhunuar, armët me anën e së cilave ajo ishte frikësuar, vendi ku ajo ishte dhunuar, emri të cilin dhunuesja i përgjigjej, etj. Avokati mbrojtës më tej thekson se nuk ka dëshmi të sakta se dhunimi kishte ndodhur fare, pasi që nuk ka dokumentacion mjekësor.

Ai ka parashtruar se Aktgjykimi i ankimuar nuk ka thënë asnjë fjalë lidhur me kualifikimin që ka të bëjë me Konventën e Katërt të Gjenevës dhe me Protokollet e saj Shtesë, duke lënë dilema nëse Gjykata e Apelit ka modifikuar Aktgjykimin e Shkallës së Parë sa i përket kualifikimit ligjor të veprës penale, apo jo.

Ai gjithashtu ka argumentuar se Gjykata e Apelit iu ka referuar vetëm nenit 142, të Ligjit Penal të RSFJ-së, pa specifikuar se cili paragraf duke e ditur se neni i referuar ka tri paragrafë.

Ai ka thënë se Gjykata e Apelit nuk ka pasur rastin që të shoh apo dëgjojë madje as një dëshmitar të vetëm, e as të pandehur, deri sa ka dënuar të pandehurit duke mos u përpjekur që të korrigjojë mangësitë, përmes, duke e dërguar rastin për rigjykim në Gjykatën e Shkallës së Parë, apo në shqyrtimin e hapur të Gjykatës së Apelit.

Ai argumenton shkeljen e parimeve në "*dubio pro reo*".

Ai sfidon themelimin e fakteve nga Gjykata e Apelit. Ai ka argumentuar se kryerja e krimit të përmendur nga i pandehuri nuk është krijuar përtej dyshimit të arsyeshëm.

Në këtë kuptim, ai ka thënë se viktimja ka dhënë pesë deklaratat të ndryshme dhe ka dhënë deklaratën e saj në shqyrtimin kryesor përmes video lidhjes dhe ajo nuk është e besueshme.

Ai iu ka referuar mospërputhjeve në deklaratën e saj, të dhëna në kohë të ndryshme, sikurse:

- Numri i dhunuesve;
- llojet e raportit seksual;
- nëse ajo i ka thënë familjes së saj se ishte dhunuar, menjëherë pas ngjarjes së ndodhur;
- nëse ajo ka përmendur dhunimin fillimisht tek vëllezërit e saj, apo jo;
- nëse dhunuesi kishte, apo jo me nofkën X;
- nëse dhunuesi kishte fasha në dorën e tij të djathtë, apo në dorën e majtë;
- nëse ajo kishte parë kryerësin e veprës për herë të parë më 14 prill 1999, apo një ditë më herët;
- nëse dhunuesi mbante armë automatike të drejtuar në qafën e saj, apo jo;
- nëse dhunuesi kishte kërcënuar atë me thikë gjatë dhunimit, apo jo;
- nëse ajo i kishte thënë nënës së saj se çka kishte ndodhur pasi që ishte kthyer në shtëpinë e saj, apo ajo kurrë nuk i ka thënë asaj për dhunimin, pasi që i vinte turp;

Nëse ajo i kishte treguar axhës së saj, M. K. se shtëpia në të cilën ajo ishte dhunuar ishte afër hotel "X", apo, sikurse që axha kishte deklaruar, se shtëpia ishte 2.7 kilometra më tej në drejtim të X, në kryqëzimin X, etj.

Sa i përket deklaratave të dëshmitarit, ai në veçanti ka argumentuar:

- Nëse, axha M.K. ishte në gjendje të e njoh personin i cili kishte grabitur V.K. apo jo, pasi që ishte errësirë;
- nëse deklaratat e dëshmitarëve janë në kundërshtim me njëra tjetrën, apo jo;
- nëse axha M.K. ka konfirmuar se ishte muzg kur viktimja ishte rrëmbyer, ndërsa dëshmitari I.G. ka deklaruar se, edhe pse ishte errësirë, ajo ka parë zyrtarin e policisë i cili kishte flokë të shkurtër të zezë, vetulla të zeza dhe sy të zinj;
- se të gjithë dëshmitarët e prokurorisë kishin përkrahur zyrtarin e policisë se njeri të "gjatë", në mes të 27 dhe 35 vjeçar dhe dëshmitari S.K. ka përkrahur dhunuesin si një "njeri të ri me një trup atleti, deri sa i pandehuri në atë kohë ishte 45 vjeçar;

- se nëna e viktimës, në deklaratën e saj të dhënë për hetuesit e UNMIK-ut, më 31 mars 2003 ka thënë se ajo nuk mund të përshkruaj pamjen e zyrtarit të policisë dhe se albumi i fotografive të treguara asaj në të cilën ishte fotografia e J. D. dhe se ajo ishte përgjegjës se nuk e njihte askënd ndërsa më 21 maj 2012, kur albumi i fotografive ishte treguar për këtë dëshmitare nga Policia e Kosovës, ajo menjëherë ka treguar fotografinë e J. D.

- se dëshmitari, N.K. ka deklaruar se zyrtari i policisë gjithashtu është quajtur “Kapelë me mburojë” në kokën e tij edhe pse ishte errësirë edhe pse një kapelë e tillë mbulon flokët dhe ballin e personit që e mban, ajo pagabueshëm e zgjedh J. D. nga fotografia.

Avokati mbrojtës më tutje thekson se:

- Hetuesit vendor kanë shënjuar fotografinë e J. D., kështu që në shikim të parë ishte ndryshe nga fotografitë e tjera;

- Në albumin e fotografive identifikuese, të gjitha fotografitë ishin të ngjitura pa metal në letër, deri sa fotografia e J. D. ishte ngjitur në letër me kapëse metalike, kështu që të dallohej nga të tjerat.

Avokati mbrojtës, në anën tjetër, argumenton, edhe pse Gjykata e Apelit ka pranuar se neni 255, paragrafi 3, i KPRSFJ-së e cila përshkruan procedurën e identifikimit nuk përputhet, ka pranuar rezultatet e këtij hetimi të mangët dhe problematik.

Ai ka pretenduar se gjetja e Gjykatës së Apelit se viktimja ishte rrëmbyer dhe ishte dërguar në X, jo shumë larg nga X, vendi ku i pandehuri ka jetuar, nuk është e drejtë sepse X nuk është vend ku i pandehuri jeton por është mal ku i pandehuri kurrë nuk ka jetuar.

Avokati mbrojtës, M. B., në emër të të pandehurit B., ka sfiduar Aktgjykimin e ankimuar të Gjykatës së Apelit mbi bazat e:

- Shkeljeve Esenciale të dispozitave të procedurës penale,
- Shkeljes esenciale të ligjit penal,
- Vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, vendimit mbi dënimin.

Ai ka argumentuar se në çoftë se Gjykata e Apelit ka pranuar tezat e PSRK-së që kanë të bëjnë me vërtetimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, Gjykata e Apelit, do të duhej që të hedhtë poshtë Aktgjykimin dhe të e dërgonte rastin për rigjykim, apo të e drejtonte shqyrtimin vetë për të nxitur dëshmi të reja apo që të përsërit ato të cekurat, në pajtim me nenet 402.1.1 dhe 402.1.1 dhe nenin 392.2, të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës.

Ai më tej thekson se Gjykata e Apelit ka pranuar se personat në fotografi që i janë treguar viktimës gjatë identifikimit së bashku me fotografitë e të pandehurit B. nuk ishin mjaftueshëm të njëjtë me të pandehurin. Avokati mbrojtës vije në përfundim se kjo mund të e zvogëlojë besueshmërinë e identifikimit në një shkallë të caktuar.

Ai ka deklaruar se është qartë e dukshme se fotografia e të pandehurit tregon një njeri të vjetër deri sa të gjitha fotografitë e tjera paraqesin persona në mënyrë të konsiderueshme më të rinj se sa i pandehuri dhe janë tërësisht dalluese. Ai ka ngritur argumentin që pasi që viktima tani më ka thënë se dhunuesi ishte një njeri i vjetër, është normale që dëshmitari apo viktima do të e zgjedhin fotografinë e një personi të vjetër. Kështu që, do të ishte e qartë se fotografia e të pandehurit B. do të zgjidhej gjatë identifikimit pasi që vetëm një fotografi e një personi të vjetër ishte e këtij të pandehuri.

Avokati mbrojtës gjithashtu argumentoj se hetuesit të cilët kanë udhëhequr hetimin, që të dy ishin shqiptarë. Ata nuk kanë mundur që të gjejnë ndonjë fotografi të B. nga periudha kohore kur krimi ishte kryer dhe kur viktima pretendohet të e ketë parë. Pra, ata kanë përfshirë në mesin e fotografive, fotografinë që ishte bërë 10 vite më vonë kur i pandehuri B. qartë ishte më i vjetër se sa ishte në vitin 1999.

Viktima, kur e përshkroi këtë njeri të vjetër tek dëshmitari S.K., kurrë nuk e ka përmendur se ai çalonte por ajo ka thënë se ai ishte një njeri i vjetër plak. Ai ka thënë se kjo nuk ishte marr parasysh nga Gjykata e Apelit. Avokati mbrojtës ka thënë se i pandehuri nuk çalon, por ecja e tij është karakteristike për njeriun e moshës së tij, sikurse që është thënë nga Gjykata e Shkallës së Parë.

Avokati mbrojtës më tej argumenton se deklaratat e viktimës të dhëna gjatë procedurave kanë mungesë të kredibilitetit dhe të besueshmërisë për shkak të mospërputhjeve:

- Në numrin e dhunuesve;

- nëse ajo i ka thënë familjes së saj se çka kishte ndodhur kur ishte kthyer në shtëpi;

- kush ishin të pranishëm në oborr kur ajo hyri në oborrin e shtëpisë së axhës së saj, pas incidentit; dhe,

- nëse personi i parë që ajo i kishte treguar se çka i kishte ndodhur asaj, ishte vëllau i saj, X, apo jo, pasi që ai nuk e kishte konfirmuar këtë.

Avokati mbrojtës argumenton se Gjykata e Apelit nuk i kishte përmendur deklaratat e dhëna nga dëshmitarët e tjerë që ishin dëgjuar në këtë rast mbi pretendimet nëse B. çalon. Ai gjithashtu ka sfiduar se kurrë nuk është dëshmuar se B. e kupton dhe e flet gjuhën shqipe.

Avokati mbrojtës i argumenton si të gabueshme përfundimet e Gjykatës së Apelit në atë se i pandehuri, B. çalon deri sa ec dhe se nofka e tij është "X". Ai ka pohuar se Gjykata e Shkallës së parë nuk e ka përcaktuar se i pandehuri B. çalon deri sa ec, e as nëse ndokush ndonjëherë në jetën e tij e ka quajtur të pandehurin "X". Ai ka argumentuar se vetëm viktima e ka përshkruar dhunuesin e dytë në detaje si një njeri të vjetër që çalon. Ai ka thënë se viktima që nga viti 1999 gjithmonë ka përshkruar dhunuesin e dytë si një njeri të vjetër.

Në deklaratën e saj, në vitin 1999, pala e dëmtuar kurrë nuk e ka përshkruar B., në fakt ajo nuk e ka përmendur bashkëkryerësin e dytë deri në vitin 2010 kur ajo ka thënë se njeriu i dytë ishte në

mes 60 dhe 70 vjeçar. Ai më tej ka thënë se Gjykata e Apelit ndoshta ka pasur për qëllim që të thotë se viktimia ka thënë dhe ka përkthyer njeriun e dytë tek dëshmitari S.K., personi i dytë ishte “X”, apo kur të përkthehet është si “X”. Sido që të jetë, në atë kohë i pandehuri B. nuk ishte njeri i vjetër e as që do mund të konsiderohej plak.

Z. Brklač argumentojë se Gjykata e Apelit ka gabuar kur i është referuar “hulumtimit” i drejtuar nga vëllau i viktimës në vitin 2008 thjesht duke e pranuar deklaratën e tij se “dikush” nga X, me rastin e përmendjes së një njeriut të vjetër i cili çalon, menjëherë ka thënë X (i pandehuri D. B.) gjithashtu kur ka përfunduar se i pandehuri e ka ditë saktësisht ku ta dërgonte viktimën dhe të e kryej dhunimin sepse nuk mund të jetë i rastësishëm fakti se i pandehuri tjetër dhe vëllau i tij ndërtonin dy shtëpia në fshatrat afër njëra tjetrës.

Ai më tej argumenton se dëshmia e dëshmitarit nuk është e besueshme kur ai thotë se ka pasur shenjë të dukshme të kafshimit në trupin e saj, në barkun e saj, nën gjinj të saj - jo më shumë se 20 dhe jo më pak se 4, dhe se ajo i kishte thënë atij se ishte dhunuar nga tre njerëz, të cilën ajo vetë kurrë nuk e ka thënë në ndonjërin nga deklaratat e saja.

Avokati mbrojtës ka thënë se Gjykata e Apelit ka vepruar në kundërshtim me parimin *in dubio pro reo* dhe parimi se fajësia e të pandehurit duhet që të përcaktohet përtej ndonjë dyshimi të arsyeshëm e që nuk është rasti këtu. Në këtë kontekst, avokati mbrojtës ka thënë se deklaratat e dëshmitarëve me vlerën e tyre të dëshmojnë fajësinë përtej dyshimit të bazuar. Z. B. ka thënë se nëna e viktimës në dy deklaratat e saj nuk e ka përmendur fare që vajza e saj ishte dhunuar apo nëse e ka pyetur vajzën e saj pas ngjarjes.

Avokati mbrojtës më tej ka thënë se dëshmitarja, M.K. ka thënë se ajo kishte dëgjuar nga familja e saj se V.K. ishte dhunuar nga persona të cilët e kishin grabitur atë dhe jo nga vetë viktimia por çfarë ka thënë ajo ishte se viktimia vetëm i ka thënë se ishte. Ai gjithashtu ka diskutuar se dëshmitari I.G. ka thënë se kishte dëgjuar se V.K. ishte dhunuar nga të tjerët, dhe jo nga vetë viktimia.

Ai ka thënë nëse dëshmitari Rr. i kishte thënë M. se viktimia i kishte thënë atij se ata dy njerëz në fakt e kishin dhunuar atë. Kjo deklaratë, sido që të jetë, nuk është konfirmuar nga Rr. i cili ka thënë se ai nuk kishte folur me viktimën fare.

Z. B. ka thënë se Gjykata e Apelit ka dështuar që të thotë një fjalë mbi raportin e zyrtarit të Policisë, X, data 16 shtator 2010, e cila thotë se ai kishte informatat nga Znj. X se viktimia e kishte informuar atë se ajo ishte dhunuar nga një person.

Ai pohoi një alibi duke thënë se i pandehuri B. ishte në Prishtinë përgjatë bombardimit në vitin 1999 me familjen e tij sikurse që është konfirmuar nga dëshmitari S.M. Ky dëshmitar ka thënë se gjatë bombardimit ai madje as edhe një herë nuk e kishte parë B. në X.

Ai më tej theksoi se Gjykata e Apelit ka gabuar në kualifikimin e veprës penale kur erdhi në përfundim se dhunimi i dytë ishte kryer nën kontekstin e drejtpërdrejt të konfliktit që zhvillohej, prandaj krijon lidhjen në mes të konfliktit dhe të të pandehurit B. si civil.

Të dy avokatët mbrojtës, Z. P. dhe Z. B. pretendojnë shkeljen e ligjit sa i përket vendimit mbi dënimin pasi që ekzistonte vërtetimi i gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike. Avokatët mbrojtës i propozuan Gjykatës Supreme të Kosovës që të hedhin poshtë Aktgjykimin e ankimuar të Gjykatës së Apelit, që të refuzojnë Ankesën e PSRK-së si të pabazë dhe të e konfirmojnë Aktgjykimin e Gjykatës së Shkallës së Parë apo të e kthejnë rastin në Gjykatën e njëjtë, në Gjykatën e Shkallës së Parë, për rigjykim.

III. Përgjigjja e Prokurorisë në ankesat

Në përgjigjen në ankesat, Prokurori ka thënë se Gjykata e Apelit me të drejtë ka themeluar faktet, duke iu referuar Aktgjykimit paraprak të gjykatës Supreme në të cilën Gjykata vendosi që mospërputhshmëritë e vogla në deklaratën e dëshmitarit të veçantë me faktet, nuk do të e zhvlerësojë vlerën e saj. Prokuroria gjithashtu thekson se mospërputhshmëritë e vogla në mes të deklaratave të viktimës rezultojnë nga procesi psikologjik të natyrës njerëzore, në veçanti kur viktimat kalojnë nëpër ngjarje traumatike.

Sa i përket procesit të identifikimit, Prokuroria ka theksuar se në të vërtet viktimat ka thënë se autori i krimit ishte një njeri i vjetër i cili çalonte. Ka theksuar se viktimat ka pasur mundësi që të vëzhgojnë të pandehurin diku pas datës së dhunimit dhe kjo e bënë identifikimin e fotografisë të besueshme. Më tej është thënë se Gjykata e Apelit me të drejtë ka hedhur poshtë argumentin se viktimat ishte përzgjedhur në mesin e fotografive që e vetmja e përshkruante njeriun e vjetër. Prokuroria pajtohet me Gjykatën e Apelit për faktin se identifikimi i autorëve të krimit është bërë bazuar në intervistat paraprake dhe jo si pjesë e procesit të identifikimit, nuk e bënë atë të papranueshme. Gjithashtu është theksuar se mungesa e informatave se si në të vërtet identifikimi ishte bërë, Gjykata e Apelit me të drejtë ka ardhur në përfundim se viktimat dhe disa dëshmitarë kanë njohur autorin e krimit në raste të mëvonshme dhe madje ai ishte i njohur 12 vite pas identifikimit të parë të bazuar në fotografi të ndryshme. Prokurori mendon se identitetet e autorëve të krimit ishin themeluar përtej dyshimit të bazuar gjithashtu edhe të kryerjes së krimit. Prokuroria mendon se dënimi sipas dispozitave ligjore janë në vij me njëra tjetrën. Prokurori kërkon nga Gjykata që të hedh poshtë ankesat.

IV. Gjetjet e Gjykatës Supreme të Kosovës

Në shqyrtimin e ankesave, Gjykata Supreme e Kosovës vendos sikurse më poshtë:

- Ankesat janë të pranueshme. Ato janë parashtruar nga personi i autorizuar si dhe brenda afatit ligjor.
- Gjykata Supreme e Kosovës gjen se Aktgjykimi i ankimuar i dhënë nga Gjykata e Apelit nuk garanton një intervenim, *ex officio*. Në përputhje me rrethanat, Gjykata Supreme e Kosovës do të kufizohet që të ekzaminoi vetëm ato shkelje të ligjit për të cilat palët pretendojnë në ankesat e tyre në pajtim me dispozitat e KPK-së.
- Gjykata Supreme e Kosovës mendon se ankesat janë të pranueshme

Për arsye të veçanta mbrojtja mbështetet mbi:

Gjykata Supreme gjen se pretendimet e avokatëve mbrojtës në gabimin e Gjykatës së Apelit në kualifikimin ligjor të krimit ishte e heshtur mbi Konventat e Gjenevës dhe protokollet e saja dhe se nuk ka specifikuar paragrafin e nenit 142, pretendohet të ketë tri paragrafë nuk janë të bazuara. Gjykata Supreme do të mjaftojë të thotë se neni 142 i KPRSFJ-së (tani neni 153, i KPPK) sanksionon veprimet si krime në vetvete pa ndonjë nevojë që të iu referohet Konventave të Gjenevës apo protokolleve të saja si baza ligjore që është i përbërë vetëm nga një paragraf duke përfshirë disa fjali.

Sa i përket kredibilitetit të deklaratave të palës së dëmtuar, V.K. dhe nga dëshmitarët, Gjykata Supreme e Kosovës nuk pajtohet me avokatët mbrojtës se prania e ndonjë mospërputhshmërie mbi deklaratat e dëshmitarëve ngrit dyshimet në kredibilitetin e tyre. Në parim, Gjykata nuk duhet që të trajtojë çdo mospërputhshmëri të vogël të ndonjë deklaratave të dëshmitari të veçantë duke zhvleftësuar vlerën provuese të tyre si tërësi ku ai dëshmitar megjithatë ka treguar mjaftueshëm thelbin e incidentit në detaje të kënaqshme.

Në rastin në fjalë, Gjykata Supreme gjen kredibile deklaratat nga pala e dëmtuar, V.K. dhe nga dëshmitarët duke dëshmuar në këtë rast deri më tani ato deklarata nuk kanë të bëjnë me identifikimin e të dyshuarve. Pala e dëmtuar dhe dëshmitarët janë, në masë të madhe, konsistent në përshkrimin e mënyrës në të cilën rrëmbimi ishte bërë. Gjykata Supreme e Kosovës është e kënaqur me këtë përshkrim në lidhje me këtë dhe e konsideron si të mjaftueshme. Gjykata Supreme e Kosovës gjithashtu nuk pajtohet me avokatët mbrojtës që në rrethanat e mungesës së raportit mjekësor, është kontestuese që dhunimi në të vërtetë ka ndodhur fare. Gjykata konsideron se vetëm mungesa e raportit mjekësor nuk tregon që dhunimi nuk kishte ndodhur. Raportet mjekësore duhet që të priten nën rrethanat normale. Sido që të jetë, në rastin në fjalë, mungesa e raporteve mjekësore është e arsyeshme nga rrethanat e konfliktit të armatosur që mbizotëronte në atë kohë.

Gjykata Supreme e Kosovës është e kënaqur dhe e gjen si të vërtetuar se personi, në cilësinë e tij të zyrtarit të policisë serbe, gjatë periudhës kohore të konfliktit të armatosur në Kosovë, më 14 prill 1999, ka rrëmbyer V.K. shqiptare, civile, femër nga Kosova, duke e dërguar atë në një lokacion të panjohur, afër X. Ai pastaj e dhunoi atë duke e detyruar, deri sa i armatosur me pushkë dhe duke e kërcënuar atë me thikë, që të ketë forma të ndryshme të marrëdhënieve seksuale kundër vullnetit të saj, brenda veturës së tij. Përkundër mospërputhjeve në deklaratat e palës së dëmtuar, Gjykata Supreme e Kosovës konsideron gjithashtu të dëshmuar se personi i dytë i etnitetit serb, më 14 prill 1999 ka dhunuar V.K. duke e dërguar atë në një shtëpi të papërfunduar në X, duke e hedhur atë në dysheme dhe duke e detyruar që të bëjë marrëdhënie seksuale pa vullnetin e saj.

Pavarësisht nga fakti se ka mospërputhje në deklaratat e palës së dëmtuar lidhur me numrin e dhunuesve dhe formën e marrëdhënieve seksuale, Gjykata Supreme e Kosovës konsideron se ato mospërputhshmëri nuk i dëmtojnë gjetjet e përgjithshme të Gjykatës paraprake që të tilla krime ishin kryer. Duke mos i konsideruar mospërputhshmëritë në numrin e dhunuesve si të vogël, Gjykata Supreme e Kosovës nuk do të nënçmojë se do të ketë brenga të arsyeshme të viktimës që të kufizojë veten e saj në një shoqëri të tillë të mbyllur të atyre kohërave pa shkuar në detaje të

shkencës sociale në atë kuptim, por më tepër duke u kufizuar në çështje legale që të konsiderohen. Në fund, Gjykata Supreme gjen deklaratat e viktimës si konsistente dhe përfundon se ajo ishte dhunuar nga dy dhunues.

Sido që të jetë, Gjykata Supreme konsideron se kjo nuk është dëshmuar përtej dyshimit të arsyeshëm, sikurse kërkohet me ligj, se të pandehurit në këtë rast ishin personat të cilët kanë kryer ato veprime për shkak të mangësive në identifikimin e autorëve të krimit që nuk buron nga viktima apo dëshmitarët por nga procesi se si identifikimi ishte bërë.

Që në fillim, duke iu adresuar pranueshmërisë së deklaratave të dhëna nga pala e dëmtuar dhe nga dëshmitarët, Gjykata Supreme e Kosovës mendon se neni 153, i Kodit të Përkohshëm të Procedurës Penale të Kosovës (KPPK) që ishte aplikuar gjatë procedurës paraprake në këtë rast penal siguron *“Dëshmi të marra në kundërshtim me dispozitat e procedurës penale do të jenë të papranueshme kur Kodi aktual apo dispozitat e tjera të ligjit shprehimisht parashikojnë kështu”*. Neni 161, i KPPK-së përcakton se deklarata e personit që është ekzaminuar si dëshmitar do të jetë e papranueshme nëse *“dëshmia është siguruar me anën e forcës, kërcënim apo me anën e mjeteve të tilla të ngjashme, në pajtim me nenin 155, të KPPK-së”* (pengesa absolute). Për me shumë, neni 155, i KPPK-së parasheh se në *“në çdo marrje në pyetje apo ekzaminim është e ndaluar të dëmtohet liria e personit, të formohet mendimi i tij apo i saj dhe që të shprehet çka ai apo ajo mendon me anën e keqtrajtimit, shkaktimit të lodhjes, ndërhyrjes fizike, administrimit të drogës, torturës, detyrimit apo hipnozës, kërcënimit me masa që nuk lejohen me ligj, duke e përdorur avantazhin që nuk parashikohen me ligj, dhe duke e dëmtuar kujtesën e tij apo të saj ose aftësinë e tij apo të saj për të kuptuar”*.

Kështu, kur autoriteti i cili e drejton procedurën e merr deklaratën nga pala e dëmtuar apo nga dëshmitarët me anën e formave jo të lejuara me ligj sikurse është përcaktuar me nenin 155, të KPPK-së, dëshmia është e papranueshme. Sido që të jetë, ligji nuk e bënë në mënyrë automatike dëshminë të papranueshme për rrjedhat thjesht procedurale nga autoritetet që i drejtojnë procedurat. Parregullsitë eventuale, që nuk përbëjnë shkelje esenciale të procedurës penale në bazë të nenit 155, të KPPK-së nuk kërkojnë dhënien e një deklaratë të papranueshme me kusht që prova është paraqitur në pajtim me dispozitat që rregullojnë provat dhe palëve u jepet mundësia që të i sfidojnë ato. Këto parregullsi mund, sido që të jetë, të jenë të rëndësishme për qëllimin e vlerësimit të kredibilitetit dhe kur vlera e tyre dëshmuese është në rrezik.

Në rastin në fjalë, Gjykata Supreme e Kosovës nuk gjen dëshmi që tregon se deklaratat nga palët e dëmtuara apo dëshmitarët janë siguruar në mënyrë që nuk lejohen me ligj. Është gjithashtu evidente se deklaratat nga palët e dëmtuara dhe nga dëshmitarët janë paraqitur në pajtim me ligjin dhe palëve në procedurë u janë dhënë mundësi të bollshme që të i sfidojnë ato. Ligji qartë e specifikon se kur dëshmia është e papranueshme dhe ekziston mungesa e përputhjes me formalitetet në identifikimin e autorit të veprës penale nuk është një nga ato që kanë ndodhur në këtë rast. Prandaj, Gjykata Supreme e Kosovës nuk pajtohet me avokatët mbrojtës se deklaratat e palës së dëmtuar V.K. dhe të dëshmitarëve në këtë rast të jenë të papranueshme. Pa marr parasysh përfundimit të Gjykatës Supreme në lidhje me atë pyetje tash që të adresohet është nëse mospërputhje të tilla me formalitetet dhe parregullsitë në identifikimin e autorëve të krimit nga viktima është e mjaftueshme që të vihet në përfundim se të pandehurit janë autorët e krimit në fjalë.

Gjykata Supreme vë në dukje se dokumenti i parë sa i përket identifikimit është deklarata e viktimës e cila ka datën 13 tetor 1999, e dhënë për zyrtarin e UNMIK-ut. Duke e përshkruar se si kishte ndodhur rrëmbimi nga shtëpia dhe dhunimi nga i pandehuri i parë, pa e përmendur dhunuesin e dytë fare, duke e dhënë përshkrimin e zyrtarit të policisë si “i gjatë, me flokë të zezë të shkurtra, ngjyra e syve ishte e gjelbër në të kaftë, i dobët, dora e djathtë ishte e mbështjellë me fasha” pas përfundimit të deklaratës së saj dhe nënshkrimi, është vënë në dukje se në atë dokument se “asaj i kujtohet se më 10.10.1999 ajo kishte shkuar tek UÇK MP”. Ata i treguan asaj ca fotografi dhe ajo kishte identifikuar policin i cili e kishte dhunuar atë dhe ata i thanë asaj se personi ishte nga fshati, X”. Kjo do të thotë se asaj i janë treguar disa fotografi të disa policëve dhe në mesin e tyre ajo kishte identifikuar njërin, por Gjykatës Supreme i mungojnë dëshmitë se si kishte rrjedhur procesi i identifikimit apo se si fotografitë i janë treguar asaj dhe se ku janë ato fotografi. Përveç mungesës së dokumentit në procesin e identifikimit si të tillë, Gjykata nuk mund të di nëse një deklaratë e tillë e anëtarëve të UÇK-së kanë mjegulluar kujtesën e saj sa i përket personit i cili kishte kryer krimin. Identifikimi tjetër ndodhi më 17 korrik 2012 e cila nuk përputhet me depozitën e nenit 155, të KPPK-së gjithashtu as me rendin për të ndjekur dhe njoftimit që të i jepet viktimës. Së fundmi, ajo kishte identifikuar ata në shqyrtim kryesor që ajo mori pjesë përmes video lidhjes, sido që të jetë, në atë vetëm të pandehurit ishin ngritur, në përputhje me rrethanat, i mungonte pika që autorët e krimit ishin njohur në mesin e shumë personave pa asnjë dyshim. Kështu, Gjykata Supreme konsideron se identifikimi i autorëve të krimit nga viktimë ka nevojë për mbështetjen e provave konfirmuese në lidhje me atë. Në këtë pikë, Gjykata ekzaminon deklaratat e dëshmitarëve dhe identifikimet e bëra nga ata.

Gjykata Supreme e Kosovës gjen përshkrimin e autorit të parë të krimit nga pala e dëmtuar dhe nga dëshmitarët të përgjithshëm dhe jo të mjaftueshëm që të arrij përfundimin se ai ishte personi që e kishte kryer dhunimin. Sa i përket dhunuesit të dytë, ekziston vetëm përshkrimi i dhënë nga pala e dëmtuar e cila nuk është vërtetuar mjaftueshëm nga dëshmitë tjera mbështetëse. Për të ndriçuar, në deklaratën e datës 21 mars 2012, dëshmitari N.K. ka përshkruar kryerësin e parë të veprës penale si “*personi ishte i gjatë rreth 185 cm, për afërsisht 30 - 35 vjeçar, peshë normale e trupit, ngjyrë kafe, pak gri e flokëve, ai kishte kapelë ushtarake mbi kokë, dora e tij e majtë ishte e mbështjellë me fasha, nuk më kujtohet diçka tjetër. Duke e konsideruar se kohë e gjatë ka kaluar, unë nuk jam shumë i sigurt por besoj se nëse e shoh atë përsëri, mund të e identifikoj*”. Sa i përket dhunuesit të dytë, ai deklaroi se, sikurse që V.K. e përshkroi autorin e dytë të krimit si, “*pak i shkurtër, i vjetër dhe duke çaluar*”. I njëjti dëshmitar, N.K. e ka përshkruar në deklaratën e tij më 04 mars 2003 autorin e parë të krimit sikurse më poshtë, “*me uniform, ushtarake serbe, me armë AK 47, gjithashtu me revole në brezin e tij, të quajtur, revole TT, për afërsisht 180 cm i gjatë, dukej i madh sepse të gjithë ishim të frikësuar. Ditën tjetër ai e rrëmbeu motrën time*”. Dëshmitarja, H.K. në deklaratën e saj të datës 21 maj 2012, e ka përshkruar autorin e veprës si “*shumë i dobët, fytyra dhe mjekra e tij ishin të mprehtë*”. Pala e dëmtuar, V.K. në deklaratën dhënë në UNMIK, ka thënë se “*më 14 prill 1999, në shtëpinë time erdhi zyrtari i policisë serbe. Atë ditë e pash atë njeri për herë të parë. Gjatë dhunimit ai mbante pushkën e tij automatike në fytyrën tim. Viktimë e përshkruan dhunuesin e parë si të gjatë, me flokë të shkurtër të zinj, ngjyra e syve ishte e gjelbër-kafe, ishte i dobët, dhe dora e djathtë ishte e mbështjellë me fasha*”. Ajo e përshkroi dhunuesin e dytë si, “*civil, kishte të veshura xhins të kaltra dhe xhaketë ngjyrë kafe, ishte i gjatësisë mesatare, me peshë mesatare, nuk më kujtohet ngjyra e syve të tij, me flokë të zinjë, ishte pak tullac dhe kishte mjekër*”. Deri sa ata e kthenin atë në shtëpi, ajo deklaroi se “*dy personat flisnin gjuhën serbe me njëri tjetrin, ndërsa*

me mua zyrtari i policisë fliste në gjuhën shqipe". Njëjtë, pala e dëmtuar në deklaratën e saj më 24 gusht 2010 e përshkruan autorin e krimit si, "një njeri me uniformë të policisë, me ngjyrë të kaltër të mbyllur dhe me një lloj shenje në mëngët e tij të këmishës që tregonin se ai ishte polic serb. Zyrtari kishte mitraloz dhe thikë që ishte e dukshme dhe mendoj se ishte AK 47, ai ishte i gjatë rreth 1.75 – 1.80 cm, me flokë të shkurtra të mbyllura, me lëkur ngjyrë mesatare, ishte i lënduar dhe dorën e majtë e kishte të mbështjellë me fasha, i ndërtuar mesatarisht, i dobët, mosha 29 – 35 vjeçare, ai fliste serbisht". Pala e dëmtuar e jep përshkrimin e dhunuesit të dytë si, "një njeri i vjetër, ndoshta rreth 60 - 70 vjeçar. Njeriu fliste gjuhën shqipe por ajo mendon se ai ishte serb, duke çaluar pak, ai ishte jo shumë i gjatë, në mes 1.67 – 1.71 cm, duke folur gjuhën shqipe, por jo si gjuhë të tij amtare". Për më shumë, pala e dëmtuar V.K. në deklaratën e saj të datës 17 korrik 2012 e përshkruan dhunuesin e parë si "175 - 180 cm të gjatë, ai ishte i dobët, dhe kishte tipare të errët dhe flokë të zinj të shkurtër, ai kishte të veshur uniformë kamuflazhe të policisë me simbol në krahun e tij të shkruar "Milicija". Ai kishte dorën e majtë të tij të mbështjellë me fasho, ishte i moshës rreth 27 – 33 vjeçe, kishte një pushkë automatike me kondak të drurit, në brezin e tij kishte një thikë të gjatë të pushkës automatike, dhe ai fliste pak gjuhën shqipe". Pala e dëmtuar, V.K. e përshkruan dhunuesin e dytë si, "ai ishte rreth 50 - 60 vjeçar, ai kishte një trup i shëndoshë, flokët e tij kishin gjatësi mesatare me ngjyrë gri, ishte rreth 165 - 170 cm i gjatë dhe çalonte me njërën këmbë, dhe ai fliste gjuhën shqipe dhe kishte armë në brezin e tij". Dëshmitarja, H.K. më 31 mars 2003 e përshkruan si, "njeri me uniformë kamuflazh dhe me armë automatike". Në pyetjen nëse ajo mund të e përshkruajë ushtarakun që e kishte rrëmbyer vajzën e saj, ajo deklaroi se "nuk mund ta mbaj mend saktësisht sepse ka kaluar një kohë e gjatë". Në pyetjen nëse ajo mund të e dallonte atë nëse i tregohet fotografia e këtij personi, ajo u përgjigj, "ndoshta, por nuk mund të e jap përshkrimin e tij". Dëshmitarja tjetër, M.K. (e cila ishte rreth 11 vjeçare në kohën e incidentit) në deklaratën e saj të datës 26 prill 2012, si përgjigje në pyetjen nëse ajo mund të e përshkruaj zyrtarin e policisë, deklaroi, "Unë isha shumë e re në atë kohë dhe mendoj se ishte njeri i gjatë, me ndërtim mesatar, me flokë të zinj të shkurtër. Nuk më kujtohet ngjyra e syve të tij edhe pse isha 4-5 metra larg tij. Nuk më kujtohet ndonjë gjë tjetër për të, por mendoj se ai ishte rreth 30 vjeçar". Ajo vazhdoi më tutje, "Mendoj se e kam parë atë në vitin 2010, në fshatin, X, në dyqanin e Rr. M.. Ai blinte ca gjëra. Më dukej i njohshëm, por nuk e dëgjova që të fliste gjuhën serbe. Mendova se ai ishte që e kishte marr V. K.. Unë isha e befasuar kur e pash atë të ketë veshur uniformën e Policisë së Kosovës". Në deklaratën e I. G. (e cila ishte rreth 16 vjeçare në kohën e incidentit), të datës 26 prill 2012, në pyetjen nëse ajo mund të e përshkruaj personin i cili e kishte marr V. K. me vete, ajo ka thënë se, "ai ishte rreth 30 vjeçar, me ndërtim mesatar, rreth 175 - 180 cm i gjatë, me flokë të shurtë, të zezë, me sy të zi dhe me vetulla të zeza". Më tej, dëshmitari M.K. në deklaratën e tij të datës 01 prill 2003, në pyetjen nëse mund të e përshkruajë atë, deklaroi se, "ai ishte më i gjatë se unë, më i gjatë se 180 cm. Oshte i dobët. Me fytyrë të errët, nuk më kujtohet ngjyra e flokëve të tij. Ishte me uniformë gri dhe ndoshta polic rezervist. Ai nuk ishte polic i rregullt, dhe gjithashtu mbante armë automatike. Ndoshta nuk do të mund ta identifikoj sepse ishte errësirë".

Bazuar në krahasimin e të gjitha deklaratave të palës së dëmtuar, e gjithashtu edhe të dëshmitarëve, Gjykata Supreme e Kosovës e konsideron se përshkrimet e autorëve të krimit janë të përgjithshme dhe të paqarta të cilat nuk mjaftojë që të arrihet përfundimi përtej dyshimit të bazuar se të pandehurit në këtë rast ishin ata të cilët kishin kryer veprat penale.

Gjykata Supreme e Kosovës gjithashtu gjen mangësi thelbësore në procesin e identifikimit të të pandehurve. Pasi që identifikimi është faktor vendimtar, që është vendimtare në përcaktimin e fajësisë së personit, mangësitë nuk duhet që të nënvleftësohen dhe kur janë të pranishme ato gjithmonë duhet që të interpretohen në të mirë të të pandehurit. Identifikimi duhet që të shpjegohet në një shkallë të tillë që dëshmitë në fund nuk lënë asnjë dyshim sa i përket pranisë së këtyre elementeve. Përndryshe, Gjykata duhet që të veprojë në pajtim me parimet e ndërtimit në të mirë të të akuzuarit (*favor rei*), e konceptuar gjithashtu si një standard që rregullon vlerësimin e provave.

Në rastin në fjalë, Gjykata Supreme e Kosovës gjen se identifikimi nuk është bërë në pajtim me dispozitat e KPPK-së. Sa i përket të pandehurit të parë, është evidente se nga tetë fotografitë e treguara tek pala e dëmtuar dhe tek dëshmitarët e rastit, vetëm një fotografi, e J. D. ishte shënjuar, kështu duke e ngritur shqetësimin se pala e dëmtuar dhe dëshmitarët ndoshta janë udhëzuar në identifikimin e kryerësit të veprës penale.

Sa i përket të pandehurit të dytë, fotografitë e treguara tek pala e dëmtuar përmbanin pamje të personave të rinj dhe vetëm një fotografi tregonte Gj. B. në pamjen e një personi të vjetër që përkonte me deklaratën e palës së dëmtuar, se dhunuesi i dytë ishte një person i vjetër.

Duke e marr parasysh se identifikim i autorëve të krimit nuk ishte bërë në mënyrë të duhur dhe duke e konsideruar mungesën e dëshmimeve shtesë të cilat i vërtetojnë deklaratat e palës së dëmtuar dhe të dëshmitarëve, Gjykata Supreme e Kosovës është e mendimit se akuzat kundër të pandehurve nuk janë vërtetuar përtej ndonjë dyshimi të arsyeshëm, sikurse që kërkohet me Ligj.

Gjykata Supreme e Kosovës është e mendimit se pretendimet e tjera të ngritura nga avokatët mbrojtës pa ndonjë efekt në rezultatin e përgjithshëm të rastit dhe si e tillë çdo përpunim i mëtejshëm do të ishte i tepërt.

IV. Përfundimi i Gjykatës Supreme të Kosovës

Duke e pasur parasysh sikurse më lart, Gjykata Supreme e Kosovës vendos sikurse në dispozitivin e këtij Aktgjykimi.

GJYKATA SUPREME E KOSOVËS

PA-IIKZ-II-5/2014, Data, 01 tetor 2014

Kryetare e Trupit Gjykses:

Procesmbajtës:

Nesrin Lushta

Gjyqtare në Gjykatën Supreme

Adnan Isufi

Këshilltar Ligjor i EULEX-it

Anëtarët e Trupit Gjykses:

Esma Erterzi

Gjyqtare e EULEX-it

Willem Brouwer

Gjyqtar i EULEX-it